

Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Σ τὸ ἀδί ἀπλώνουμε τὸ νῆμα καὶ τὸ στερεώνουμε μὲ τὸ γάρδιο Πελοπν. (Μάν.) "Επες' ὁ γκάρδιος 'πὸ τὸ πισάδι Πελοπν. (Παιδεμέν.) Μώρ' γιὰ σταμάτα νὰ πέση ὁ γκάρδιος νὰ ἰδοῦμε τί παιδί θὰ κἀνῃ ἢ νυφαργιά μας Πελοπν. (Βερεστ.) Τὸ ἀδί ἔχει μέσα μιὰ χαραμάδα καὶ βαίνει ὁ ἔγαρδος Κύθν. || 'Ασμ.

Τώρα ποὺ βγήκε ὁ ἔγκαρδος κ' ἡ τελευταία κούτσα, χορεύει κ' ἡ γυναῖκα μου μὲ τὰ παλιά παπούτσια (μετὰ τὸ τέλος τῶν διασκεδάσεων τῶν 'Απόκρεων) Σίφν. Συνών. βλ. εἰς λ. γ κ α ρ δ ι ὁ β ε ρ γ α. β) Συνεκδ., ἡ κατὰ μῆκος τοῦ ἀντίου ἐγκοπή εἰς τὴν ὁποῖαν τοποθετεῖται ὁ «γκάρδιος» Πελοπν. (Μεσσην.) Συνών. γ κ α ρ δ ι ω μ α 2. 2) Λεπτοὶ καὶ μακροὶ κάλαμοι διερχόμενοι διὰ τῶν ὑφαινομένων νημάτων, περὶ τοὺς ὁποίους στρέφονται τὰ «καλαμοκάννια» Κρήτ. (Βιάνν. Νεάπ. Ρέθυμν. κ.ά.) Πελοπν. (Βυτίν.) 3) 'Ο σιδηροῦς ἄξων τῆς σαγίττας περὶ τὸν ὁποῖον στρέφεται τὸ «μασούρι» Πελοπν. (Βούρβουρ.) Συνών. σ α ἰ τ τ ὁ β ε ρ γ α. 4) Μέρος τοῦ ξαντικοῦ τόξου, ἥτοι ξύλον διατεῖνον ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ τόξου μέχρι τῆς χορδῆς Χίος (Μεστ. κ.ά.) Συνών. ἀ ν τ ι β ε ρ γ ι, ἀ ν τ ι δ ὁ ξ α ρ ο, ἀ ν τ ι κ ὁ ρ δ ι. 5) "Ενα ἀπὸ τὰ μέρη τῆς ξυλίνης κλειδαριᾶς Πάρ. Σίκιν. Τῆν.

γκαρδιούλα ἡ, ἐνιαχ. καρδιούλα Σκῦρ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ κ α ρ δ ι ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ὑ λ α.

Γ κ α ρ δ ι ο ς B1, τὸ ὅπ. βλ.

γκάρδιωμα τό, Πελοπν. (Βαλτεσιν. Μεσσην.) γάρδιωμα Κρήτ. (Νεάπ.) Νάξ. ('Απύρανθ.) ἔγκαρδίωμα Λεξ. Βάινγ.

'Εκ τοῦ ρ. γ κ α ρ δ ι ὶ ω ν ω (II). Πβ. τύπ. ἐ γ κ α ρ δ ι ω μ α παρὰ Σομ.

1) 'Η ἐνθεσις τοῦ «γκάρδιου» εἰς τὴν αὔλακα τοῦ ἀντίου ἐνθ' ἀν.: "Ερημο γάρδιωμά 'ναι, τὸ γάρδιωμα ποὺ τοῦ κἀνεις Νάξ. ('Απύρανθ.) Συνών. γ κ α ρ δ ι ω μ ὁ ς. 2) 'Η ἐγκοπή εἰς τὴν ὁποῖαν τοποθετεῖται ὁ «γκάρδιος» Πελοπν. (Μεσσην.) Συνών. γ κ α ρ δ ι ο ς B1β.

γκαρδιωμὸς ὁ, ἐνιαχ. γαρδιωμὸς Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ ρ. γ κ α ρ δ ι ὶ ω ν ω (I).

Γ κ α ρ δ ι ω μ α I, τὸ ὅπ. βλ.: 'Σ τὸ γαρδιωμὸ ποὺ τὸ γάρδιωσά 'ρθες. Συνών. γ κ α ρ δ ι ω μ α.

γκαρδιώνω (I) ἔγκαρδιώνω λόγ. σύνθηθ. γκαρδιώνω Εὔβ. 'Ηπ. 'Ιων. (Κρήν.) Πελοπν. ('Αρκαδ. Ξηροκ.) γαρδιώνω Θήρ. Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Μέγαρ. γκαρδιώνου Εὔβ. (Στρόπον.) Θεσσ. (Δομοκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Αχυρ.) γαρδιώνου Σάμ. γκαρδιών-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) γκαρτιών-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) νγαρδιών-νω Ρόδ. γκαρδιούκου Τσακων. Μέσ. γκαρδιώνομαι 'Ιων. (Κρήν. κ.ά.) Πελοπν. (Ξηροκ.) γαρδιώνομαι Θήρ. Κρήτ. Μέγαρ. γκαρδιώνουμι Στερελλ. (Αἰτωλ.) γαρδιώνουμι Σάμ. γκαρτιών-νουμι Λυκ. (Λιβύσσ.) γκαρδιονζούμενε Τσακων. καρδιώνομαι Θράκ. (Καλλικράτ.)

'Εκ τοῦ Βυζαντ. ἐ γ κ α ρ δ ι ὶ ω ν ω. Οἱ τύπ. ἐ γ κ α ρ δ ι ὶ ω ν ω, ἐ γ κ α ρ δ ι ὶ ω ν ο μ α ι, ἐ γ κ α ρ δ ι ω μ ἔ ν ο ς καὶ εἰς Σομ. 'Ο τύπ. γ κ α ρ δ ι ὶ ω ν ω καὶ 'Υστεροβυζαντ. Βλ. Λεξ. Ε. Κριαρᾶ, εἰς λ. ἐ γ κ α ρ δ ι ὶ ω ν ω.

A) 'Ενεργ. 1) Μετβ., ἐνθαρρύνω, ἐμψυχώνω κάποιον

Εὔβ. (Στρόπον.) 'Ηπ. 'Ιων. (Κρήν.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. ('Αρκαδ. Ξηροκ.) Ρόδ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Αχυρ.): Μὲ γκάρδιωσε 'Αρκαδ. Γκαρδιώνου τὰ σκ'λλιά (τὰ παρορμῶ ἐναντίον τινός) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Πέες του, μουρὲ πιδί μ', κὶ μὲ γκάρδιουσις νιὰ ψίχα (νιὰ ψίχα = ὀλίγον) Στερελλ. ('Αχυρ.) Μ' ἔκαμς νὰ γκαρδιώνου μ' αὐτὰ π' μου 'πὶς αὐτόθ. Εἶχα φουβηθῇ πουλύ, ἀλλὰ οὐ Γιάβ'ς μὲ γάρδιουσι Σάμ. 'Η σημ. καὶ 'Υστεροβυζαντ. Βλ. Λεξ. Ε. Κριαρᾶ εἰς λ. ἐ γ κ α ρ δ ι ὶ ω ν ω. «'Ο Θεὸς ὁ δυνατὸς νὰ σᾶς ἐγκαρδιώσῃ» 2) Λυπῶ, προσβάλλω κατάκαρδα διὰ λόγων ἢ ἔργων Λυκ. (Λιβύσσ.): Μ' ἡγκάρτιωσις κὶ βαρυνκάρτιασιν ἡ καρτιά μου. Νὰ τῆμ ποὺ μιὰν γκουβένταν νὰ τῆγ γκαρτιώσω. 3) 'Αμτβ., ἐγκαρδιώνομαι, ἐμψυχώνομαι Εὔβ. Θεσσ. (Δομοκ.) Θήρ. Στερελλ. ('Αχυρ.) β) 'Ενδυναμώνομαι σωματικῶς Τσακων.: Δί 'νι γκαριὰ κζίσα νὰ γκαρδιούῃ, γιατί' 'ὁ θὰ μπορέρε νὰ καμέρε σάτσι (δὸς του κανένα κριθάρι νὰ δυναμώσῃ, γιατί δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ σπείρης ἐφέτος, ἐνν. μὲ τὸ ζῶν ἀδύνατον).

B) Μέσ. 1) 'Εμψυχώνομαι, ἀποκτῶ θάρρος, τόλμην, γενναιότητα Θήρ. 'Ιων. (Κρήν.) Πελοπν. (Ξηροκ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Γκαρδιουθήκαν οἱ θ'κοί μας, ἅμα εἶδαν τ' βονήθεια Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μετὰ πολὺ φόβο κὶ εὐτὸς ἡγκαρδιώθηκεν κ' ἡπῆε κοντὰ 'Ιων. (Κρήν.) 'Σ τὴν ἀρχὴ ἀπ' ἅκ'σα τοῦ βρόδου, μ' ἔπιασι τριμούλα. Γαρδιώθ'κα ὁμους! Σάμ. 'Η σημ. καὶ 'Υστεροβυζαντ. Βλ. Λεξ. Ε. Κριαρᾶ εἰς λ. ἐ γ κ α ρ δ ι ὶ ω ν ω «εἰς ἐμένα περισσὰ ἐρχεται τοῦτο (ἐνν. τὸ ὄνομα) πάντα, ὅταν ἐγκαρδιώνομαι» Σοφικν., Κωμωδ. Ricchi 219. 2) Αἰσθάνομαι μεγάλην ἀγάπην διὰ κάποιον, διὰ κάτι Α. Κρήτ. Θράκ. (Καλλικράτ.) Στερελλ. ('Αχυρ.): "Ωστο νὰ τότε 'δῶ τὸν ἄθρωπο κειονέ, τὸν γαρδιώθηκα Α.Κρήτ. Μόλις τὸν εἶδε, τὸν καρδιώθηκε Θράκ. (Καλλικράτ.) 'Ιγὼ δὲ γκαρδιώνουμι εὐκόλα τὰ πράματα (δὲν βλέπω τὰ ζῶα με «καλὸ μάτι» καὶ τὰ βασκαίνω) Στερελλ. ('Αχυρ.) β) 'Απροσ., γίνομαι προσφιλες Μέγαρ.: Μοῦ ἀρέσει πολὺ, μοῦ γαρδιώθη τσεῖνος ὁ ἄθρωπος. γ) Σκέπτομαι κάτι ἐντόνως, προαισθάνομαι Κρήτ. (Σητ. κ.ά.): "Ο,τι νὰ γαρδιωθῶ 'να βρᾶμα, ἀβόλετό 'ναι νὰ μὴ βγῇ Α. Κρήτ. 'Εγαρδιώθηκά το 'γὼ πὼς ἤθελα πάει νὰ μὲ βλέξῃ αὐτόθ. Γροικῶ τὸ νοῦ μου καὶ γυρίζει κουλουμούρια καὶ τὸ γαρδιώνομαι πὼς ἡ γι ἀθρωπιὰ ἐχάθηκε ἀπὸ τὸ γόσμο Δ. Κρήτ. Θωρεῖ τον ἡ κερά don καὶ γαρδιώνεται πὼς ποθὲς 'ς τὴ στράτα ἐξεζώστηκε (ποθὲς = κάπου) αὐτόθ. Μὴ τὸ γαρδιώνεσαι, κὶ ὀγλήγορα θὰ περάσῃ Σητ. "Αμα θὰ τὸ γαρδιωθῶ ἓνα βρᾶμα, πρέπει νὰ τὸ πῶ γιὰ νὰ ξεσκάσω αὐτόθ.

Μετοχ. 1) 'Εμψυχωμένος, θαρραλέος Στερελλ. (Αἰτωλ.): Γκαρδιονμέβ' γυναῖκα πῆρις! Τί γκαρδιονμένον πιδί ἔεις! Εἶμι γκαρδιονμένους τώρα ἀπ' τὰ πιδιά μ'. 2) 'Ενδυναμωμένος σωματικῶς Τσακων.: Εἶνι γκαρδιουτοὶ σάτσι οἱ βάρνοι (εἶναι δυναμωμένα ἐφέτος τὰ ἀρνιά).

γκαρδιώνω (II) Εὔβ. (Κάρυστ.) γαρδιώνω Κρήτ. (Νεάπ.) Νάξ. ('Απύρανθ.) Πελοπν. ('Αναβρ. Λεῦκτρ. Παλαιох. Πλάτσ.) γκαρδιώνου Στερελλ. (Αἰτωλ. Λεπεν.) καρδιώνω Κρήτ. (Βιάνν.) Σκῦρ. καρδιώνου Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γ κ α ρ δ ι ο ς.

1) Εἰσάγω τὸν γ κ α ρ δ ι ο εἰς τὴν ἐγκοπὴν τοῦ ἀντίου πρὸς σύσφιγξιν τοῦ ὑφαινομένου ὑφάσματος Α. Κρήτ. Εὔβ. (Κάρυστ.) Νάξ. ('Απύρανθ.) Πελοπν. ('Αναβρ. Λεῦκτρ. Παλαιох. Πλάτσ.) Σκῦρ. Στερελλ. (Καλοσκοποπ. Λεπεν.):

Δῶσε μου τὸ γάρδιο νὰ γαρδιώσωμε τὸ παννὶ Λεῦκτρ. Σή-
μερο κίνησα ᾿γὼ τ' ἀνναδικό μου κ' ἴσα-ἴσα ποὺ γαρδιώσα
Α. Κρήτ. β) Ἀρχίζω νὰ τυλίγω τὸ ὑφανθὲν παννίον εἰς τὸ
ἀντὶ τανύων διὰ τοῦ γκάρδιο Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.)
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀναβρ. Λεῦκτρ. Παλαιοχ.
Πλάτσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Φάνε μιὰ ᾿νχιὰ ᾿κόμα, γιὰ νὰ
σώσῃ νὰ γαρδιώσῃς Ἀπύρανθ. γ) Ἀμτβ., ἐπὶ τοῦ ὑφαινο-
μένου, λαμβάνει πλάτος ἐπιτρέπον τὴν περιτύλιξιν του εἰς
τὸ ἀντίον διὰ τοῦ γκάρδιο Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.) Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): ᾿Αν εἶναι μισὴ βήχη, γαρ-
διώνει (ἐνν. τὸ παννὶ) Ἀπύρανθ.

γκάρδιωση ἡ, (I) ἐνιχ. ἐγκαρδιώση λόγ. ἐνιχ. ἐγκαρ-
δίωση Τσακων. ἐγκάρδιωση Τσακων. γκάρδιωση Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. γκάρδιώω (I).

Ἐμψύχωσις, ἐνθάρρυνσις ἔνθ' ἄν.

γκάρδιωση ἡ, (II) ἐνιχ. γάρδιωση Πελοπ. (Συκιὰ
Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. γκάρδιώω (II).

Γκάρδιωμα I. Συνών. βλ. εἰς λ. γκάρδιος B1β.

γκαριζολογῶ σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. γκαρίζω καὶ τῆς παραγ. καταλ. -λογῶ,
διὰ τὴν ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., ᾿Αθηνᾶ 22(1910), 247 κ.έξ. καὶ
Σ. Μενάρδ., ᾿Αθηνᾶ 37 (1923), 70.

Φωνάζω, φωνασκῶ ὀχληρῶς σύνηθ.: Σταμάτα νὰ γκαρι-
ζολογᾷς, γιατί θὰ ἀρπάξω τὴ σανίδα καὶ θὰ σοῦ μετρήσω
τὰ πλευρά. Αὐτὸς ὁ μουλαροκέφαλος γκαριζολογᾷ ὅλη μέρα
κ' ἔχει σπάσει τὰ νεῦρα τῆς γυναίκας του σύνηθ. Συνών. βλ.
εἰς λ. γκαρίζω B1.

γκαρίζω, ὀγκαρίζω Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) οὐγκαρί-
ζω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) γονγκαρίζω Πόντ. (Ἀργυρόπ. Ὁφ.
Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) γκαρίζω κοιν. γκαρίζου πολλαχ. βορ.
ιδιωμ. γαρίζω ᾿Αντίπαξ. ᾿Ερεικ. Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ. κ.ά.)
Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. Αὐλιῶτ. Αὐχίον. Κάβ. Κερουσ. Κασσιόπ.
Σπαρτερ. κ.ά.) Κεφαλλ. Λευκ. (Φτερν. κ.ά.) Μέγαρ. Νάξ.
(Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ.) Πελοπν. (Ἀναβρ. ᾿Ανώγ. Ξεχώρ. Ξη-
ροκ.) Τῆν. γαρίζου ᾿Ιμβρ. Σάμ. (Κοντακαίν. Κουμαδαρ. κ.ά.)
γκαρίντζω Σίφν. γραῖζω Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) γραῖζω
Πελοπν. (Πραστ.) γαρίζω Θράκ. (Μαῖστρ.) ὀγκαρίζω Ἡπ.
(Ἀργυρόκ. Κόνιτσ. Πωγών.) Θράκ. Πελοπν. (Ἀρν. Δαι-
μον. Ζελίν. Λεῦκτρ. Λιγούρ. Λίμπερδ.) Τένεδ. ὀγκαρίζου
Α. Ρουμελ. (Καβακλ.) Βιθυν. (Πιστικοχ.) Εὐβ. (Βρύσ. Κά-
ρυστ.) Θεσσ. (Κακοπλεύρ. Καλαμπάκ. Μαυρέλ. Ὁξύν.
Σταγιάδ. Φωτειν. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ.) Μακεδ.
(Ἀρέθουσ. ᾿Αρκοχώρ. Αὐγερ. Βλάστ. Βόιον Βόλβ. Βρία
Βροντ. Γαλατ. Γήλοφ. Γιδ. Γρεβεν. Δασοχώρ. Δεσκάτ.
᾿Εράτυρ. Κίτρ. Κοζ. Κολινδρ. Λιτόχ. Μοσχοπότ. Νάουσι.
Νιγρίτ. Πορ. Ριζώμ. Ρυάκ. Σισάν. Φυτ. κ.ά.) Σκυρ. Στε-
ρελλ. (Ἀράχ. Κολάκ. Μαλεσ. κ.ά.) Τσακων. ὀγκα-
ρίζ-ζου Εὐβ. (Κουρ.) ἀγαρίζω Κύθηρ. Μέγαρ. Πελοπν. (Συ-
κιὰ Λακων. Οἷτυλ.) ἀγαρίζου Θράκ. (Καρωτ. κ.ά.) ᾿Ιμβρ.
Μ. ᾿Ασία (Κυδων.) ὀγκαρινῶ Μακεδ. (Βλάστ.) ἀγαῖζου Σα-
μοθρ. ὀγκαρίζου ἐν Τσακων. γκαρίζ'ω μα Τσακων. (Βάτικ.
Χαβουτσ.) Μέσ. ἀγαρίζομαι Πελοπν. (Ἀρεόπ. Λάγ. Μάν.
Οἷτυλ. Πάλυρ. κ.ά.) ἀγαρίζομαι Πελοπν. (Λακων.) Μετοχ.
γκαρίζουντα Στερελλ. (Φθιώτ.) γκαρίζ'ντα Τσακων. (Χα-
βουτσ.) γαρισμένος Μέγαρ. ὀγκαρισμένος Εὐβ. (Κάρυστ.)
ἀγαρισμένος Κύθν.

Τὸ μεσν. γκαρίζω, βλ. Γαδάρ. διήγ. στ. 453 (ἐκδ.
Wagner σ. 137). Οἱ τύπ. ὀγκαρίζω, οὐγκαρίζω
ἐκ τῶν παραλλ. Λατινικῶν *oncare, uncare*, ἐκ τῶν
ὁποίων τὸ γκαρίζω. Ὁ τύπ. ἀγκαρίζω παρὰ Δου-
καγγ. εἰς λ. ἀγαρίζειν.

I) Κυρίως ἐπὶ ὄνου, φωνάζω, γκαρίζω κοιν. καὶ
Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ.
Χαλδ.): Γκαρίζει ὁ γάιδαρος - τὸ μονλᾶρι κοιν. Οὐλὴν τὴ
νύχτα ἀγκαρίζ-ζανε οἱ γαδιάραι Εὐβ. (Κουρ.) ᾿Εκεῖν' τὸ γαι-
δοῦρι κάθε λίγο καὶ λιγάκι γκαρίζει καὶ δὲ μᾶς ἀφίνει νὰ
᾿συχάσουμε Πελοπν. (Βλαχοκερ.) ᾿Αμα γκαρίζ' οὐ γάιδα-
ρους, οὐρλιάζ' κὶ τοῦ σᾶ'λλι Ἡπ. (Πλάκ.) Μωρὲ μὴν τὴν
πιάνης τὴ γαιδορογοιτσίερα καὶ δὲν ἔχουμε κἀνα γαιδοῦρι
νὰ γκαρίζη δὴ χάμου Πελοπν. (Βερεστ.) Ὁ γάαρος γκαρί-
ζει γαί ᾶ' ρίξω του ἔναν καγιά ᾶ' σπάσω του τὴν κεφάλαι του
(καγιά = πέτρα) Χίος (Φυτ.) Μουρ', ἀφήτε το γι ᾶς μιλή,
ᾶδαρος γαρίζει Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Παροιμ.

Γάιδαρος ὅπου γαρίζει, τὸ κεφάλαι του τσακίζει
(ἐπὶ φλυαρίου βλάπτοντος ἑαυτὸν διὰ τῶν λόγων του) Λευκ.
Τὸ γάδαρο ᾶ' ντε κριθαρίζης, ἀγκαρίζει (ἐπὶ τοῦ ἐξ ιδίας
ὑπαιτιότητος ὑφισταμένου κακόν τι) Σκυρ. || Αἰνίγμ.

Ἡ ἔλαφος ἀγκάριζι, | μικροὶ τρανοὶ τὴν ᾶκουσαν
κὶ τὴν ἐπρουσκύνησαν

(ὁ κώδων τῆς ἐκκλησίας) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Γάιδαρους
ἀγκάριζι, 'ς τὴν Πόλῃ ἀκούσ'κι (τὸ ὄπλον) Μακεδ. (Κοζ.)
|| ᾿Ασμ.

᾿Αγκαρίζ' τοῦ γουμάρ, | θέλ' πίτυρα κὶ κ'θάρ'
κὶ τοῦ παρδαλὸ σαμάρ'

Θεσσ. (Κρυόβρ. Σουκαμν.)

Ἡ παππᾶς ἀπ' τὴ Βουβάλα | κνηγοῦσι μιὰ γουμάρα
κ' ἡ γουμάρα ἀγκάριζι | κ' ἡ παππᾶς θυμιάτιζι

Θεσσ. (Κρυόβρ. Σουκαμν.) Συνών. γκαρίζω Α, γκα-
ρομαχῶ I. β) Μέσ., ἐπὶ ὄνου, φωνάζω Πελοπν. (Λα-
κων.): Δὲ δὸν εἶδια τὸ γάιδαρό σου, μόνε τὸν ᾶκουσα κὶ
ἀγαρίστη. 2) Μεταφ., φωνάζω δυνατὰ, κλαίω γοερῶς
κατὰ τρόπον ἐνοχλητικόν σύνηθ.: ᾿Ασ' τον νὰ γκαρίζη!
Γκάριζε ὅσο θέλεις, δὲ σὲ λυπᾶμαι. Τί γκαρίζετε ἔτσι
καὶ δὲ μ' ἀφίνετε νὰ κοιμηθῶ; σύνηθ. ᾿Εγκάριζε, ἐγκά-
ριζε, 'ς τὰ τελευταῖα ἐσώπασε Πελοπν. (Αἰγιάλ.) Δὲ
ντρέπεσαι ποὺ ὀγκαρίζεις σὰν τὸ γαιδοῦρι; Εὐβ. (Βρύσ.)
Γαρίζει σὰν σκυλλὶ Κέρκ. Τσαὶ φάουζα νὰ σὲ εἶχε πιάσει,
ἐτσεδὰ δὲ θὰ γάριζες (φάουζα = καρκιννοειδὲς ἔλκος) Πε-
λοπν. (Ξεχώρ.) Ὁ Τάτσης τοῦ Μάρουλα ἐγάριζε πῶς
ἔχει μιὰ σφυρίδα ᾿Ερείκ. ᾿Αν τις βροῦν, τσι βάζ'νι τι-
μουρία νὰ γκαρίξ'ν, νὰ βιλᾶξ'ν ἢ νὰ πυρπατήσ'ν μὶ τὰ
τέσσιρα Θεσσ. (Καρποχώρ.) Εἰντα γκαρίντζεις σὰν τὸ
γάδαρο τὸ Μᾶη Σίφν. Εἶδα γαρίζεις κὶ ἀκούεσαι 'ς τὸν ἄλλο
γόσμο! Νάξ. (Γαλανᾶδ.) ᾿Αγκάξισε ὁδ' ἔδ' τέου (ὁδ' ἔδ'
τέου = ὅσον θέλεις) Τσακων. Τὸν εἶδα καὶ γκάριζε 'ς τὸ
θάνατό του (ἐκρανύαζε βασανιζόμενος) Πελοπν. (Συκιὰ Κο-
ρινθ.) ᾿Α, ποὺ νὰ γκαρίσης! Εὐβ. (Κάρυστ.) Νὰ γκαρίξης,
νὰ βγῇ ἡ ψ'χή σ'! (ἀρά) Στερελλ. (Δεσφ.) Νὰ γαρίξης, κὶ ᾶ
δὲ μ' ἀνακαλέσης, ἡ ψυχὴ σου νὰ μὴ σοῦ βγαίῃ Κέρκ. (Ἀρ-
γυρᾶδ.) Συνών. γκαρίζο λογῶ, γκαρίζω 2,
γκαρομαχῶ 2. β) Μέσ., κραυγάζω γοερῶς Πελοπν.
(Μάν.): Γιὰ διῆς πῶς ἀγαρίζουνται, σὰ δὲ γάιδαρο. Γάιδαρος
ἀγαρίστη (ἐπὶ παιδίων φωνασκούντων).

Μετοχ. I) Ὡς ὕβρις Εὐβ. (Κάρυστ.): ᾿Αγκαρισμένε (εἶθε
νὰ γκαρίσης). 2) Ὁ διάβολος Κύθν.: ᾿Η γριὰ τὰ ᾿χασε καὶ

